Ч. 245. Середа 31 жовтня (13 падолиста) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциі:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З угорского сойму. — З буджетовоі комісиі. — Справа Крети).

Коли сойм угорский остаточно уконституував ся а єго президент ґр. Адальберт Апоні, став тайним радником і з тоі нагоди принимав із всїх сторін желаня, явилась у него в тій же самій цїли і депутация журналїстів. На промову еі провідника відповів ґр. Апоні дуже симпатично, підносячи значінє журналїстики для держави і народу. По єго гадці свобода маніфестує ся в двоякий спосіб: репрезентациєю люду в соймі і опінією публичною, яку висказує свобідно независима праса. Президент зазначив дальше, що від трицяти лїт, як бере участь в житю публичнім, мав нагоду пізнати і зрозуміти тую звязь парляменту з прасою та що найблагороднїйшою і найідеальнїйшою задачею, спільного парляментови і прасі, буде завсїгди — успособити, підготовити нарід до таких справ, поглядів і ідей, котрі хоть-би і в нинїшнім соймі не мають за собою більшости, але змагають здобути собі еі а оно було би трудним а може й неможливим без співучасти праси. В прасі відбивають ся всякі враженя житя публичного, она репрезентує цїлість політичних різниць, она є тим зеркалом, в котрім виднїють ся почутя народу, словом — журналїстика є виразом загальноі волї публичноі опінії.

Комісия буджетова в присутности президента мінїстрів і мінїстра скарбу перевела вчера дальшу дискусию над буджетом. П. Лупул жалїв, що наради проволїкають ся і що Буковину, край так потребуючий помочи з огляду на єго культурне і економічне положенє занедбує ся при укладаню прелїмінаря. П. Форшт закидає укриванє дїйстного недобору в буджетї і звертає ся против того остро, що загальне убожество надуживає ся до політичних цїлий. Вольф заявляє, що Нїмцї мусять рішучо виступити против заснованя ческого університету на Мораві і виступає горячо за монополем від горівки. П. Менґер заявляє ся також яко горячий прихильник монополю і годить ся з попередним бесїдником в тім, що знесенє язикових розпоряджень не робить кривди Чехам. Бесїдник боронить Нїмців перед закидом немов би були ворогами заснованя наукових заведень для инших народностий. Нїмцї виступають лише против того, що Чехи старають ся переносити своі наукові заведеня до нїмецких міст. П. Курц, Чех, протестує против висказів Вольфа і Менґера і жалує ся на нїмецку обструкцию. На тім перервано засїданє комісиі. Слїдуюче відбуде ся нинї вечером. Предсїдатель комісиі пос. Катрайн хотів вже вчера закінчити ґенеральну дебату, але Чехи спротивили ся тому. Вкінци прийшло до умови, що ґенеральна дискусия скінчить ся на нинїшнім засїданю.

В справі острова Крети доносять з Цареграда: Чотири держави опікунки Крети т. є. Анґлія, Італія, Франция і Росия займають ся від якогось часу десятьма точками, в котрих комісар Крети кн. Юрий зложив своі предложеня що-до заряду островом, коли на жаданє царя згодив ся задержати свій уряд на дальше. Часть тих жадань полагоджено в Римі на конференциі італїяньского кабінету амбасадорами трех инших держав. Другу часть полишено до порішеня амбасадорам згаданих держав в Константинополи. Між иншими має там бути полагоджена справа опіки над кретийскими пiдданими і признане кретийскої торговельноі фляґи. Також і инші держави т. є. Австрия і Нїмеччина згодили ся на жаданє кн. Юрия.

Новинки.

Львів дня 12-го падолиста 1901.

— **На краківскім університетї** вписало ся на зимовім піврочю 1472 студентів (о 7 більше, як в зимовім піврочю м. р.) На богословскім видїлї: 61 звичайних слухачів а 2 надзв. — На правничім видїлї: 588 звич., а 8 надзв. — На лїкарскім видїлї: 107 звич. слухачів, 11 звич. слухачок; 22 надзв. слухачів, 6 надзв. слухачок і 5 госпітантoк. На І. рік записало ся 27 студентів, а в тім 6 звич. слухачок. — На фільософічнім видїлї: 413 звич. слухачів і 19 звич. слухачок; 30 надзв. слухачів і 27 надзв. слухачок; 1 госпітант і 72 госпітанток та 10 фармацевтів. На рільничий видїлї записало ся 23 звичайних і 34 надзвичайних слухачів.

---

30)

СІЛЬСКІ ПАВУКИ.

(З польского — Клим. Юноши.)

ГЛАВА XIII,

в котрій бесїда о клопотах Васонжка і недоли Рокити; тут також бесїда о глубокоумних поглядах Ушера Енґельмана.

(Дальше.)

— Заждіть — перебив Ушер. — Ідім дальше. Він робить ріжні штуки, скоки, бігає по сьвітї, а на то треба сили. Силу він має, але кожда сила має свій час, коли росте і коли малїє, — так як лїцитация. Сила вичерпає ся, а тодї той, що мав силу, мусить почути ся ослабленим, заки нова сила єму не прибуде. Буває часом, що в кирници не стане води, за дві або три години вода прибуде, але тимчасом еі нема, і дармо чоловік запускає ведро — нїчо не витягне. Гадаю, що не будете перечити моім словам, що сила має таку донечку, що називає ся обезсиленє.

— То правда.

— Отже вийшовши в тоі точки, признаєте, що чорт, хоч все здоровий як бик, і нїколи не хорує, має все таки хвилї обезсиленя. Правда?

— Правда, ваші міркованя цїлком добрі, признаю; лише скажіть менї, звідки ми, не доктори, лише звичайні чорноболотскі жиди, прийшли до тоі розмови про чортове здоровлє і що нам з того інтересу прийде?

— Поволи, Мойсю, поволи. З надмірноі радости, ваш ум трохи притупів, так само, як добре виострений і загартований ніж притупив ся би, коли би єго вложено в огонь.

— Нїчого не розумію.

— А однако то таке просте. Коли ви сказали, що ваша жінка так страшно проклинає, так завзяла ся на того ґоя, то менї зараз прийшло на гадку чортове здоровлє, і я зараз зрозумів, що наш ворог чорт хвилево попав в обезсиленє. Ви собі то добре затямте, Мойсю, і коли трохи розумієте річ, не замикайте правого і лївого ока рівночасно; не зашкодить, як одно все буде отверте. Не раджу вам також спати надто твердо, нї відходити від дому надто далеко, бо чорт, хоч хвилево обезсилений, може легко свою силу відзискати. Мудрій голові, як ваша, Мойсю, не треба богато говорити, правда?

— Ай, Ушер, Ушер, ви менї отворили, не скажу одно око, але два! Правду каже пословиця, що не кождий спить, хто хропить. Ви бистрий чоловік, Ушер, і бачу, що знаєте ся на женщинах, коли не лїпше, то рівно добре, як я на пробі горівки.

Довго ще тревала розмова о тих річах, і вже пізно було, коли два приятелї, повернувши до місточка, розійшли ся.

— Добраніч вам, Ушер! — сказав Мойсьо.

— Добраніч вам, Мойсьо! А памятайте о тім паскуднику, що він лиш хвилево прислаб.

— Будьте спокійні. Нехай-но він прийде до сили, то' я зараз обуджу в собі льва — і покажу свою штуку.

ГЛАВА XIV,

в котрій розказує ся, чому пан Борецкий велїв випрягти конї і чого тітка Ґертруда посилала Власія.

Весна чим раз милїйше усьміхала ся до землї і порушила цїле сільске населенє. Мало хто дома сидів, всї спішили на поля, до огородів, до працї. Навіть немічний старець виволїк ся перед хату, на воздух, на сьвітло, а не маючи сил разом з иншими імити ся тяжкоі роботи, перебирав бодай бараболї, або направляв дрібні знаряди, слухаючи голосу звапя. На весну бо всьо чоловіка кличе і манить.

Зеленїючі дерева, сонїшний промінь, вода в рiцї, сьпіваюча птиця, перша цьвітка, всьо, всьо кличе до чоловіка: встань і іди!

І чоловік встає і іде до плуга, до борони, до сїйби, працює на новий хлїб, бо вскорі не стане єму вже старого. Рух робить ся на полях. З пасовиск доносять ся голоси сопілок, а часто і від загонів приносить вітер на своіх крилах звуки простоі, невиученоі піснї.

То такий час, в котрім всьо будить ся: від землї, що спочивала сповита зимовим сном, до мотиля, до найдрібнїйшоі комашки....

В Березівцї також рух зробив ся, як всюди.

Пан Борецкий по цїлих днях був в поли, тітка Ґертруда при огородах, при обopi,

— Конкурс. Виділ ради повітової в Косові розписав конкурс на посаду лїкаря окружного в Устєріках. Округ сей обнимає 13 громад. Річна платня 1200 К і 800 К на поїздки службові. Речинець до 30 падолиста. Першеньство мають кандидати, що викажуть ся довшою практикою при шпиталях на віддїлах для недуг шкірних і сифілїтичних.

— Відшкодоване за убиті безроги. Ц. к. Намістництво Галичини визначило на IV четвертину с. р. слїдуюче відшкодоване за 1 кґр. живої ваги мяса забитих безрог в наслїдок зарази: I. Расові безроги (анґлїйскі): а) поросята до 4 місяців 1 К 33 сот.; б) поросята від 4 до 19 місяців 1 К 2 сот.; в) безроги висше 10 місяців 87 сот. II. Безроги гірної породи (поправної): а) поросята від 4 місяців 1 К 4 сот.; б) поросята від 4 до 10 місяців 89 сот.; в) безроги висше 10 місяців 77 сот. III. Безроги краєвої породи: а) поросята до 4 місяців 81 сот.; б) поросята від 4 місяців до року 70 сот.; безроги висше року 65 сотиків.

— Хитрі ради еміґраційних аґентів. На зелїзничім двірци в Бракові відобрано якомусь еміґрантови з Галичини картку, писану по польски, отсего змісту: „Одна карта їзди до Кракова, друга карта до Острави (треба купити), мовби то на роботу до копальнї угля. А з Острави прямо до Праги, начеби-то до цегольнї, а з Праги до Ляйпцика до роботи при тартаках, а з Ляйпцика до Ротердаму. Ту вже нїхто не запитає, де їде. Як поїде ся до Острави, то їде ся аж до Прерау, по польски Пшерув. Там будете пересїдати ся і ждати на поїзд, то може хто запитати, то скажете: їду до Праги до парових млинів на роботу, бо там маю брата. Найгірший Краків. Там добре відповідати сьміло, що їдете до Острави до копальнї на роботу“.

— Житє людске — а годинник. Чоловік як годинник: доки в нїм ще всї колїсцята і пружини нові, то треба его лиш правильно накручувати, а він буде йти. Коли же постаріє ся, то вже й очищуване та мащене не помагає; навіть вставлене нової пружини не може нічого помочи. В такім случаю хиба цїлий годинник яко річ неужиточну зложити там, де складає ся всяке старе дрантє. — Мабуть подібні гадки насунулись львівскому годинникареви Вайсови, коли єму в четвер дали знати, що годинник на львівскім ратуши о 11-ій годинї в ночи перестав іти. Вайс від 50 лїт обслугує ратушевий годинник, а его житє так тїсно звязало ся з ходом того годинника, що коли єму дали знати, що годинник перестав іти, він то взяв за злий знак для себе і дістав атаку апоплєктичного. Скора поміч лїкарска уратувала єму житє і тепер не грозить вже єму нїяка небезпечність.

— Сумні наслідки поєдинку. На жаль єсть ще до нинї богато таких людий, котрі гадають, що честь свою можна і треба боронити лиш після старосьвітского, середновічного звичаю: в поєдинку. А прецї поєдинок, то так само бійка як і кожда инша, з тою хиба ріжницею, що небезпечнїйша; але чи хтось провалить комусь голову буком, чи шаблею, то остаточно на одно вийде. Честь не в бійцї, і ратувати честь бійкою годї, тим більше, що дуже часто може й так бути, що той, котрий мав би право ратувати свою честь поєдинком, ще й згине в нїм. Так ось стало ся сими днями й в Нїмеччинї, а наслїдки поєдинку стали тим сумнїйші, що той, котрий в нїм погиб, не винен був нїчогісенько, і що лишив по собі в тяжкім горю свого батька і свою наречену як-раз в передодень свого вінчаня. Річ була така: Поручник 147 полку пруской піхоти, Курт Блясковіц, син сїльского сьвященика, мав женити ся, і перед своїм виїздом з Інстербурґа, де стояв єго полк, на весїлє до Дайч-Айляв, устроїв пир для своїх товаришів, на котрім собі добре підпив. Коли опісля па улицї не міг вже держати ся на ногах, два офіцири від артилєриї: Ґільдебранд і Расмусен, що єго стрітили, взяли єго попід руки і підвели трохи а відтак лишили самого. Опісля надумали ся; погадали собі, що нетверезого треба би завести аж до дому, і вернули та хотїли зпов вести Блясковіца, але той вимахував руками і боронив ся та й не дав ся, не знаючи навіть що робить і від кого боронить ся. На другий день поїхав він до Дайч-Айляв і як-раз коли вже все було до весїля приготовлене і коли відбувались „розпітиния“ або т. зв. у Нїмців Polterabend, дістав він визване до поєдинку від згаданих обох офіцирів, котрі ще в ночи дали знати своїм властям, що взивають Блясковіца на поєдинок, а суд гоноровий зложений із старших офіцирів осудив, що поєдинок єсть конечний (!). Батько, наречена і шурин нареченої, капітан від піхоти старали ся намовити Блясковіца, щоби він покинув войско, але він не хотїв того зробити, гадаючи, що відмовлене поєдинку зробило би з него чоловіка без чести. Отже ставив ся: куля пробила єму черево, розірвала нирки і застрягла в крижах. Молодий чоловік без всякої причини і рацїї ляг трупом і єго поховали як-раз в день єго 25-их уродин. Замість жити і веселити ся разом з другими, пішов гризти сиру землю лишаючи жаль і сум по собі а то все з простої дурноти, яка ще доси не може уступити ся з многих забитих голов, котрим здає ся, що лиш поєдинок може честь уратувати.

— Церковні напіви і мельодиї церковні, які через довгі лїта збирав і уложив н. Ігнатий Полотнюк в гарну цїлість, друкують ся тепер в Перемишли в друкарни Джулиньского. Доси вже виготовлено 5 аркушів, а буде ще около 15 арк. Здавало ся, що цїла робота буде на жовтень с. р. готова, але показали ся трудности, через котрі мусїв друк протягнути ся. За те робота прекрасна, а уклад так старанний, що через ту книжку незвичайно скоро і красно розвине ся церковний сьпів, чого лиш може Русь собі бажати. Адреса для маючих охоту купити книжку: Іґн. Полотнюк, Станїславів, ул. Собіского ч. 50.

Штука, наука і лїтература.

— Календарик на звичайний рік 1902, цїна 25 сот. Львів 1902. Накладом філїї „Руского товариства педагоґічного в Коломиї“. Справний формат кишеневий, рокішний папір і низька цїна, поручають дуже сей календарик, тим більше, що дохід з него має вилинути на копит будови дівочого інститута і жіночої, руской ґімназиї в Коломиї.

— Дзвінок ч. 21 з дня 5-го падолиста 1901 р. Зміст: Дивні пригоди комаха Санґвіна, ним самим розказані. — Подорож в край Дармоїдів. — Виїзд на лови (ілюстрация). — Нагороджена милостиня.

при найріжнїйших занятях, які та так нетерпеливо дожидана всїми пора року з собою приносить.

Панни обіймили як кождого року зільник в посїдане. Той виключно до них належав і они панували в нїм необмежено.

Тїтка давала їм кілька дївчат до помочи і починало ся копане, саджене, сїяне та безнастанні наради над справою, як би той їх виключній опіцї відданий закуток прикрасити.

Звичайно кождого року о такій порі панни добували з ріжних сховків насїнє, цибульки ріжних ростин, дуже незвичайних, що визначали ся якимись прикметами, а було при тім чимало сьміху, та спорів, де то посадити, а де тамто, що засїяти на тій, а що на тамтій грядцї.

І в сїм роцї дївчата працювали в огородї; Ядвиня з великим занятєм, Софійка байдужно.

Було їй всьо одно, де має бути резеда, де бальзаміни, або гвоздики, а на питаня сестри відповідала півголосом:

— Як хочеш, як гадаєш, як тобі сподобає ся.

То гнївало Ядвиню.

— Справдї, Софійко — сказала — я тебе не розумію. Чого ти так все сумуєш і зітхаєш?

— Немов не знаєш....

— Именно длятого що знаю, дивую ся. Тїтка стоїть за тобою....

— І що з того коли отець против мене.

— То що? Отець не змий, як зачнеш єго горячо і сердечно просити, не буде тебе приневолювати. Коби я була на твоїм місци, то уміла би собі радити. Ти лиш зітхаєш і плачеш по кутах.

— Бо я дуже, дуже нещаслива.

— А я тобі кажу, що всьо іде до лїпшого.

— Я того не бачу.

— Бо маєш все заклопотані очи. Але я виджу за тебе. Тут щось діє ся!

— То що і все.

— А я тобі кажу, що не то що все; але щось нового, щось такого, що тобі вийде на добре.

— Але що властиво?

— Не знаю всього добре, але ріжні познаки вказують на то.

— Дивна річ, що ти все бачиш то, чого инші не бачать.

— Помиляєш ся, Софійко, то, о чім я гадаю, бачило яких сто людий, що кажу сто.... більше!

— В цїлім фільварку тілько нема!

— Бо то й не було на фільварку, лише коло церкви. Вчера, не знаю длячого ти не хотїла з нами їхати і вимавляла ся болем голови, хоч тебе цїлком не болїла.

— Я воліла помолити ся дома, як виставляти себе на стрічу з паном Рожаньским.

— Не був.

— Але міг бути. Єсть майже кождої недїлї.

— Ет, нехай єго! Тепер слухай. Вчера не могла я тобі оповісти, бо хтось був, а вечер хотїлось менї спати, отже нинї оповім тобі. По богослуженю отець розмавляв з сьвященником. Прилучило ся ще кількох сусїдів посесорів, кількох панів з заряду дібр. Один оповідав видко щось дуже цїкавого, бо всї слухали уважно, а найбільше тато. Ох, зморщив брови і торгнув вуси, як то звичайно робить, коли розгнїває ся. О чім говорили, не знаю добре; але заєдно чути було: Затраченець, Рожаньский, жиди.... Як менї здає ся, нїчого доброго о тім Затраченци не говорено. Тїтка розмавляла через той час з панею Завадскою, а я з твоїм паном Станиславом.

— З моїм?

— Ах, не перебивай, коли кажу з твоїм, то з твоїм, то значить, що я тобі єго не відбираю. Коли пани розійшли ся, отець наблизив ся до нас, повитав дуже вічливо паню Завадску, а пану Станиславови подав руку.

— І?...

— Ну і нїчого. Ми поїхали до дому. Отець з тїткою сїли в бричцї на сидженю, я, як звичайно, просто них, на переді. Цїлу дорогу і отець і тїтка не вимовили нї одного слова; отець заєдно морщив брови і прикусував вуси. Видиш, які познаки.

— Справдї, Ядвиню, я в тім нїчого не бачу.

— О! ще тобі мало? Отже слухай дальше. По обідї ти вийшла, я помагала Каси спрятати і чула як найлїпше, що отець сказав до тїтки: „Панї сестро, не добре діє ся. Наклали менї повні уши“. Ті слова, кажу, чула я і повтаряю.

— Щож тїтка?

— Здвигнула плечима і сказала: „Може то сплетні, хоч в кождій сплетни єсть все якась часть правди“. Лише тілько — більше нїчо вже не розмавляли. Але по обідї була довга нарада. Отець дуже гнївав ся; розкладав руками, торгав вуси. Тїткаж була в дуже добрім настрою, заєдно сьміяла ся, вкінци отець тріснув сильно дверми і вийшов. О чім розмавляли, не знаю, бо з третої компати не могла я крізь отверті двері чути, але всї рухи бачила я дуже добре і кажу тобі, Софійко, буде якась зміна.

— Ах, моя люба, коби то можна яким способом дізнати ся від тїтки...

— Гадаєш, що я не пробовала?

— І щож?

— Нї на що. Тїтка сказала менї просто, що то до мене не належить і що я не повинна мішати ся в невої річи. Мій Боже, немов би твоя доля, твоє щастє були для мене невої річи! Почула я також при тій нагоді, що я дїтвак, молокосос і що найвідповіднїйшим занятєм для мене єсть голка і нитка. Чи я ще

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“** прибуло в місяци жовтни с. р. 10.586 важних поліс на суму 10,081.318 кор. обезпеченої вартости з премією 92.232 кор. 85 сотиків.

Разом від початку року до кінця жовтня с. р. видано 87.335 важних поліс на суму 87,141.103 кор. з премією 784.430 кор. 07 сот.; попередного року за той сам час було 73.925 важних поліс на суму 75,286.845 кор. з премією 659.847 кор. 26 сот.; то єсть сего року о 13.410 поліс і 124.582 корон 81 сот. премії більше.

Шкід в жовтни прибуло 188; більші пожари були в Любачеві пов. цїшанївского 14 шкід, в Мерищеві пов. перемишляньского 15 шкід, в Рудавцях пов. львівского 7 шкід, в Горайци пов. цїшанівского 13 шкід, в Кобиловолоках пов. теребовеллского 9 шкід, і в Креховцях пов. станиславівского (2 пожари) 29 шкід. разом від початку року по конець жовтня с. р. було 900 шкід, котрі вже зліквідовано, кромі 19 шкід, приключивших ся 31. жовтня, всї виплачено, з причин правних вздержано на разї виплату 13 відшкодовань (в сумі 8305 кор. 41 сот.)

Сума всіх тих шкід разом з коштами ліквідациї виносить brutto 489.099 кор. 17 сот. а по потрученю части ресекурованої лишаєсь на власний рахунок 236.255 кор. 77 сот.

Попередного року за той сам час було 782шкід на суму 417.522 кор. 26 сот. (на власний рахунок 200.707 кор.

При відновленю поліс по конець жовтня с. р. зараховано членам титулом 8% звороту, квоту 47.764кор. 38 сот.

Фонд резервовий з кінцем жовтня с. р. виносить 366.739 кор. 00 сот.

— **Рахунок товариства взаїмного кредиту „Дністер“** у Львові, стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць жовтень 1901.

I. Стан довжний:

	Кор. с.	Кор. с.
2. Удїли членів.		80.132 89
3. Фонд резервовий		8.554 22
4. Специяльна резерва страт .		1.111 59
5. Вкладки щадничі:		
а) стан на початку жовтня 1901 .	886.703 67	
б) вложило в жовтни 74 сторін	40.204 50	
разом .	926.980 17	
в) виняло в жовтни 75 сторін . .	36.600 52	
Позістає з кінцем жовтня . .		890.307 65
6. Сальдо процентів (побраних) .		40.929 66
7. Непіднята дивіденда за р. 1897, 1898 1899 і 1900 . . .		3.758 69
8. Кошти спору		435 52
9. З рахунку ріжних сторін .		101 12
10. Резерва на оплачене податку за р. 1900		600 —
Сума		1.025.931 34

II. Стан чинний:

	Кор. с.	Кор. с.
1. Позички уділепі на скрипти і векслї:		
2. а) стан на початку місяця жовтня	843.104·37	
б) уділено в жовтни позичок на суму	41.520·—	
разом . .	884.624·37	
в) сплачено в жовтни р. 1901 . .	25.984·99	
Стан з кінцем жовтня .		858.639 38
3. Готівка в касї з днем 31/10 .		3.857 74
4. Цінні папери фонду резервового		8.587 —
5. „ „ инші . . .		89.117 —
6. В щадници почтовій (обор. чек.)		627 95
7. В инших товариствах і банках		40.094 28
8. Рахунок біжучий з Тов. вз. об. „Дністер“.		15.000 —
9. Сальдо коштів адмінїстрациї .		10.007 99
Сума		1,025.931 34

Членів прибуло 22, з — уділами, убуло 18, остає з кінцем жовтня 1901, всїх членів 1.985 з 2064 деклярованими уділами в сумі 103.200 К. — сот.

Стопа процентова від вкладок 4 процент, від позичок уділюваних з провізиєю на кошти адмінїстрациї $6^1/_2$%.

Телеґрами.

Париж 12 падолиста. Доносять з Риму, що Папа велів висказати француском амбасадорови при Ватиканї признанє і вдоволенє за заходи, які Франция поробила в інтересї католиків в часї послїдного спору з Туреччиною.

Константинополь 12 падолиста. Великим везиром іменований дотеперішний міністер судівництва Абзуррахман.

Мадрид 12 падолиста. В Барцельонї прийшло знов до розрухів. Жандармерия кілька разів уживала оружия.

Будапешт 12 падолиста. Президент мінїстрів др. Сель виїхав вчера по полудни до Відня, аби нарадити ся з дром Кербером в справі спільної митової тарифи.

мало пишю? О, диви, цїлий палець маю подертий і покалїчений. Своєю дорогою, наша тітка, навіть тоді, коли гнїває ся, не єсть зла, бо сказала, що в своїм часї дізнаємо ся о всім. Отже нема що, Софійко, будьмо терпеливі і ждім. Як гадаєш, чи тут буде добре місце для гвоздиків?

— Що мене тепер гвоздики обходять? Чи будуть тут, чи деинде, то менї цїлком всьо одно.

— О перепрашаю, сестро, не так. Після моєї гадки, не маєш вже причини сумувати; з тим затраченцем щось недоброго зробило ся. Я то чую, я вірю в знаки.

— О яких ти знаках заєдно говориш?

— Видиш, Софійко, маю таке пересьвідченє. Насамперед звичайно сніг гине і лід топнїє, ріля зачинає чорнїти, прилїтають жайворонки, за жайворонками небавом появлять ся бузьки, відтак ластівки і ріжні птиці, трава зеленїє, на вербинї показують ся котики, на вешринах маленькі листки, можна вже збирати фіялки....

— І що з того?

— Що? То люба знаки, по котрих легко пізнати, що іде весна, що буде чим раз милїйше, чим раз красше на сьвітї. Отже ті знаки, о яких я тобі перше говорила, здасть ся віщують твою весну. Я маю таке причутє, Софійко, — і справді на що нам великого паньства, чужих спадщин і маєтків, досить для нас того, що маємо.

Наблизила ся до сестри, обіймила єї, поцїлувала сердечно, а відтак обі похилили ся над грядкою і з ріжних торбинок, мішочків, пачок, добували насїнє, аби їх в землю кидати.

В тім самім часї Борецкий, повернувши з поля, велів запрягти конї до брички. Почувши то, панна Ґертруда покинула роботу і побігла до брата.

— Пан брат імовірно виїздить? — спитала.

— Так, пані сестро, виїзджу до...

— Не питаю куди; іде менї лиш о то, коли вернеш, чи маємо ждати з обідом?

— Заждіть... або нї, не треба. Впрочім, як хочете.

— Не як ми хочемо, але як брат собі бажає. Який би то був дім, в котрім не уважано би на волю господаря?

— Коли дїйстно, пані сестро, я не знаю, може верну скоро, може забавлю довше; як випаде. Дорога не далека, але...

— Пане брате, ти не щирий зі мною, то зле.

— Алеж...

— Зле, зле! Маєш крім дїтий одиноку сестру, одиноку прихильну людину на сьвітї і не повинен укривати перед нею...

— Алеж я не маю що укривати...

— Перепрашаю, хоч я женщина, але своїми очами виджу більше, як братови здасть ся.

— І щож сестра бачить?

— Вибираєш ся до Рожаньского.

Борецкий торгнув сиві вуса і почав ходити по комнатї.

Пані Ґертруда глядїла на него хвильку, вкінци сказала:

— Длячого брат не перечить?

— Ну так, не перечу, іду, або менї не вільно?

— Певне, що вільно. Але чи вільно робити дурницї, то инше питанє.

(Дальше буде).

Надіслане.

„ТОВАРИШ“

ілюстрований календар на 1902 рік.

Вже вийшов з друку „Товариш“, богато ілюстрований календар на 1902 рік.

Товариш — се перша в тім роді книжка взагалї в нашім краю.

Товариш містить в собі 24 карт зьвіздистого неба (по дві на кождий місяць) і богато ілюстраций, прим. з війни бурскої, хіньскої, портрети визначнїйших людий і т. ин.

Товариш подає раду, як вибирати собі званє і як радити собі в ріжних хвилях і потребах житя.

Товариш важний і потрібний для всїх, а приступний для кождого, хто лише уміє читати.

В Полуднева сторона звіздистого неба в падолистї.

Хто собі купить „Товариша“, буде знати то, що на небі і то, що на земли.

Хто собі купить „Товариша“, буде мати „Календар в руцї“ і знати, як робить ся календар.

Хто собі купить „Товариша“, буде мати справд. товариша, котрий стане єму в пригодї в неоднїй хвилї житя.

Хто собі купить „Товариша“, буде мати книжку, котра придасть ся єму не лиш на один рік, але й на цїле житє

Хто хоче пересьвідчити ся, що то все правда, що тут написано, нехай купить собі „Товариша“, а певно не пожалує. Цїна 1 К. без пересилки почтової; з пересилкою о 10 сотиків більше. Замовляти у Сеня Горука у Львові, пл. Домбровского, ч. 1.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДМІЛЄРА у Львові

при ул. Краківскій ч. 9 продає вино шампаньске Йосифа Терлей і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю
Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставці Австро-Угорщини. **Доставці Двора царско-російского.**

Надворні доставці кор. Вел. королїв: Греції, Швеції і Норвеґії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,	Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.	Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 ґрам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх инших часописий принимає виключно ново отворена „Агенция дневників і оголошень“ в пасажу Ґавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Хто любить свою подругу і хоче наперед поступати, най перечитає собі дра Бока книжку п. з.: „KLEINE FAMILIE“. За присланем **40 с.** в марках лист. G. KLÖTSCH Verlag Leipzig.

Дуже красний образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого, Львів

ул. Руска ч. 3.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплєтї, всї томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ

найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболєвский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель французкий).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).